

forskjellige Afdelinger — idetmindste efter et løst Blik paa Sagen. Om en nøiere Underfølgelse af Forholdene — naar man ser paa alle Sætser, baade Minimums- og Mellem-sætser — vil føre til det samme Resultat, er jeg ikke istand til at sige; men jeg paapeger det som et af de Punkter, hvorom der kunde være divergerende Anskuelser, et af de Punkter, hvorpaa jeg kunde ønske at henlede det høie Things Opmærksomhed. — Naar man nu spørger, hvorledes stiller Forsørgelsen sig til de Ønster, der ere fremkomne, kan jeg ikke se hen til de Ønster, der ere udtalte i Aviser eller offentlige Ytringer, men har kun at holde mig til de Ønster, der have faaet en bestemt Form i det private Lovforslag, der blev forelagt Rigsdagen li forrige Samling. Der foresloges da 50 pCt. til Forsørgelse af Krigsinvalidernes Forsørgelse ifølge Lovene af 1851 og 1858. Den, der ikke nøie undersøger Sagen, kunde let fristes til at tro, at den Forsørgelse, der saaledes foresloges ifjor ad privat Vej, var dobbelt saa stor som det, den høitærede Minister foreslaar os. Men lægger man Mærke til, at Udgangspunktet for hin Forsørgelse er et helt andet end Udgangspunktet for det foreliggende Forslag, vil man komme til den Erkjendelse, at, hvad her nu foreslaaes, er snarere lidt mere, om ikke affkurat det Samme. Naar der foresloges en Forsørgelse af 50 pCt. til de ældre Love af 1851 og 1858, indbefatter denne Forsørgelse af 50 pCt. først de 20 pCt., der bleve givne ved Loven af 1876, og der mangler altsaa 30 pCt. Men det maa erindres, at det foreliggende Forslags 25 pCt. ogsaa skulle beregnes af de 20, der bleve bevilgede i 1876, saa at vi komme mathematisk til det samme, men i Virkeligheden muligvis til et lidt mindre Beløb end nu foreslaaet, idet der ved de mere detailleerede Bestemmelser, som Ministeren foreslaar med Hensyn til Pensioneringen, kan fremkomme Forskjelligheder, som snarere vilde være i Favn af dette Forslag, end det, som fremkom ved privat Initiativ. Altsaa, hvad Maximumsbeløbene og de 25 pCt. angaar, stemme begge Forslag meget nøie; og det foreliggende er paa ingen Maade ugunstigere end det Forslag, som fremkom i det andet Thing. Men idet hint Forslag fra det andet Thing indeholdt denne Bestemmelse om de 50 pCt., der altsaa omredigeret svarer meget nær til de 25 pCt., som her opføres, indeholdt det en Paragraf, nemlig § 1, hvorved der foresloges, at der skulde kunne ydes Bistand til Invalider, selv om deres Invaliditet konstateredes paa en vederhæftig Maade længe efter, at Staden var

paadragen. Den høitærede Finansminister har leilighedsvis udtalt, at det er en Sag, som ikke behøver at bestemmes ved Lov, idet det er en Fremgangsmaade, som altid var bleven fulgt. Jeg kan dertil kun udtale, at jeg fuldstændig slutter mig til denne Opfattelse, og det saa meget mere, som den Mand, der har gjoet sig gjældende i denne Retning, i Administrationen har fundet Hævd i § 2 i Loven af 1876, hvor det udtrykkelig fremhæves, at Enhver, der paadrager sig en saadan Skade, at han tror senere at kunne gjøre Krav paa Invalideforsørgelse, kan sikkre sig den ved at gjøre Anmeldelse derom itide. Men der tilføies, at, selv om en saadan Anmeldelse ikke er gjort, har den Vedkommende ikke derved forpildt Retten til at komme i Betragtning. Det er ikke en Bestemmelse, der findes i Loven af 1851, men i en senere Lov, og en Bestemmelse, som sagt, hvis Mand har efter de givne Oplysninger gjort sig gjældende, saalænge Invalidebestyrelsen har har bestaaet, og Noget, der staaer nøie i Overensstemmelse hermed, er de Udtalelser, hvormed den høitærede Minister sluttede forleden ved Forelæggelsen af Forslaget, idet han sagde: „Der er altsaa i Genhold til den Forandring, der skete i 1876, blevet optaget en Del flere Invalider til Forsørgelse, ligesom der jo selvfølgelig endnu stadig er en Tilgang af Invalider efter Loven af 1851; det er nemlig ret jævnlige, at der endnu anerkjendes Ret til Forsørgelse paa Grund af Invaliditet for Militære, der have tjent i de foregaaende Krige eller ogsaa have gjort Fredstjeneste indtil 1876.“ Det, der altsaa her erklæres for gjort, er det, som blev bragt i Forslag ved § 1 i det ved privat Initiativ indbragte Forslag. Et Spørgsmaal, som vel kan reises, og hvorom jeg ikke selv kan udtale mig, vil jeg kun kort berøre, nærmest som en Forespørgsel. Det er vistnok en Kjendsgjerning, at Invaliderne paavirktes høist forskjelligt af de Legemsbestadigelser, de faae, og at den, der henføres til en Klasse idag, kan have mangen en Adkomst, skjøndt han ikke kommer i fuld Overensstemmelse med Invalideloven, til allerede at føres op i en høiere Klasse om nogle Aar, og jeg ønsker derfor gjerne at vide, om det er Administrationens Opfattelse, at der tilstaaes Invalider en saadan Overførelse fra en lavere Klasse til en høiere, idet det er en Sag, som har en overordentlig væsentlig Betydning for Invalideforsørgelsens Udvikling. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg slutter med at udtale den Fortrøstning, at hverken finansielle eller andre Vanskeligheder vilde stille sig i veien